

1

Er zijn dagen waarop een naderend onheil zich aankondigt, niet openlijk zichtbaar zoals een donkergrijze hemel die noodweer voorspelt, maar subtiel. Het zijn die ochtenden waarop je je flat verlaat op weg naar het metrostation terwijl de lucht boven Londen droog en koud aanvoelt, maar tegen de tijd dat je Wembley Park bereikt vallen de eerste druppels in je nek. Je zet je kraag recht, denkt aan de paraplu die je thuis hebt achtergelaten en verwenst de man die op het drukke perron op je voet trapt zonder zich te excuseren. Als je in het metrostel tegen een vrouw met een lijfgeur wordt aangeperst en een tiener die zeker vijftien jaar jonger is dan jij zich onopvallend tegen je aanschurkt, dan weet je dat het weer zo'n dag wordt.

Dat was wat Kate dacht toen ze twee haltes later in Baker Street uitstapte en het laatste stuk naar de Frazier Health Clinic door de stromende regen moest lopen. Het grindpad naar de kliniek was bezaaid met rottende herfstbladeren, als een loper die paste bij een victoriaans gebouw dat zijn beste tijd had gekend. Ze haastte zich over het pad, voorbij de monumentale hoofdingang die alleen voor patiënten en bezoekers was bedoeld, naar de zijingang voor het personeel.

Ze duwde de code in van het display, deed de deur open en kwam de hal in. Vlak onder het geschilderd portret van Edgar Frazier senior schudde ze zich uit als een natte hond. Het kon haar niet schelen dat de stichter van deze psychiatrische privékliniek – en de overgrootvader van de huidige directeur – haar afkeurend bekeek. Vorige week had ze voor zijn ogen haar kauwgum uit haar mond gehaald en tegen de onderkant van de trapleuning geplakt.

Als haar grootmoeder nog had geleefd, dan zou die zich afvragen waarom Kate zich op haar dertigste nog altijd als een rebelse tiener gedroeg.

‘Als je geen ademruimte krijgt, ga je dood,’ zou Kate daarop antwoorden.

Daarna zou er een stilte vallen. De gedachte aan wat Kates moeder was overkomen deed na al die jaren nog altijd pijn. Het had er niet alleen voor gezorgd dat haar grootouders een tienjarige tijdbom onder hun hoede hadden moeten nemen, maar ook dat ze Kate voortdurend hadden willen kortwieken, wat de drang om uit te vliegen alleen maar had versterkt.

Daar konden de talloze oppassen, de leerkrachten en tijdens haar puberteit ook de politie van Liverpool over meespreken.

Kate passeerde de spiegel die een al even pompeuze gouden lijst had als die waarin Edgar Frazier senior zich bevond. De huidige directeur deed er alles aan om de schijn hoog te houden. Ooit was deze kliniek bij de gegoede burgerij en adel gekend voor haar luxueuze kamers, de discrete zorg en de stijlvolle bediening, waardoor mensen even psychisch konden bijtanken zonder het gevoel te hebben dat ze uit hun weelderige thuisomgeving waren weggerukt. In vergelijking met de Frazier Health Clinic hadden de toenmalige ziekenhuizen wel fabrieken geleden. Maar de tijden waren veranderd. Door gebrek aan geld konden veel adellijken hun landgoed niet meer onderhouden. Rijke burgers vonden hun weg naar moderne ziekenhuizen die al lang niet meer op fabrieken leken, of ze gaven hun geld uit aan therapeutische vernieuwers die mooie theorieën verkondigden.

Kate bleef voor de spiegel staan en haalde vlak onder haar rechteroog voorzichtig een wimper weg. Vuurstenen. Zo had Gloria de gloed in haar ogen beschreven; groene ogen die vonkten als ze haar geduld verloor, wat volgens Gloria soms iets te snel gebeurde. Van Gloria pikte ze dat wel. Ze rekende haar collega-verpleegkundige – die even oud was als zij – tot

haar selecte kring van beste vrienden sinds Gloria haar op een personeelsvergadering eens subtiel wakker had geschud zonder dat de directeur dat in de gaten had.

Ze geeuwde en streek een lok uit haar ogen. Als ze de bouwvakkers tijdens de zomermaanden kon geloven, mocht ze gezien worden. Niet te dik, niet te dun, lange blonde haren en een gezicht dat volgens haar grootmoeder zaliger nog mooier werd als ze meer zou lachen. Volgens Gloria lag het zeker niet aan haar uiterlijk dat ze nog altijd geen vaste vriend had.

Ze geeuwde opnieuw en keek naar de donkere kringen onder haar ogen.

Gloria wist veel, maar niet alles.

Kate had niemand verteld over het slaaponderzoek dat ze onlangs in een gespecialiseerd ziekenhuis had laten uitvoeren. Ze hoopte vooral dat het onderzoek een bepaalde aandoening zou uitsluiten. Morgenmiddag mocht ze opbellen voor de resultaten, had de arts van het slaaplaboratorium gezegd.

Ze keek op haar mobiel. Tijd om aan de slag te gaan.

Terwijl ze door de gang richting personeelskamer liep bond ze met een elastiek haar haren vast, daarna duwde ze de deur open en zag tot haar opluchting dat de ruimte leeg was. Ze had deze ochtend geen zin om Trevor te zien. De single dertiger greep alles aan om met haar een gesprek aan te knopen: het weer, een nieuw hip restaurantje in de buurt, de darmproblemen van mevrouw Higgins. Gloria had ooit gezegd dat de wanhoop na elke afwijzing op zijn gezicht te lezen stond en dat hij niet zou opgeven voor Kate wat met hem zou gaan drinken. Hoewel de donkerharige Trevor er niet onknap uitzag en een sportief lichaam had waar hij graag mee pronkte, had Kate hem al vaak duidelijk proberen te maken dat het tussen hen nooit iets zou worden. Blijkbaar interpreteerde hij die signalen op zijn eigen manier.

Ze liep de personeelskamer door naar de aangrenzende ruimtes waar zorg- en verpleegkundigen zich konden omkle-

den. Ze opende haar persoonlijke kluisje waarin ze haar werk-kleding bewaarde en haar spullen veilig kon achterlaten. Ze pakte haar blauwe uniform – een broek en een blouse – en trok het aan. Zoals elke ochtend voelde het alsof ze zich in een keurslijf wurmde.

Verpleegkunde studeren was de allerlaatste kans die ze van haar grootouders had gekregen. De gedachte dat ze de rest van haar leven aan de band zou staan in de plaatselijke kip-penslachterij, zoals haar grootvader had bedreigd, in combinatie met iets wat ze toch wel zou durven omschrijven als schuldgevoel, had ervoor gezorgd dat ze haar studie had afge-maakt. Bovendien leek het haar wel wat om in de zorg terecht te komen, want destijds had op tv een medische serie gelopen waar ze gek op was. Haar studie verpleegkunde had haar veel bijgebracht, voornamelijk hoe vreselijk sommige mensen haar konden irriteren. Kinderen en bejaarden voorop.

Ze had altijd een hekel gehad aan jengelende kleuters in een supermarkt of bejaarden die met hun winkelkar in slow motion de gang versperden. Dat was natuurlijk niet wat ze vorig jaar tijdens het sollicitatiegesprek tegen directeur Frazier had gezegd. Ze had mooie cijfers kunnen voorleggen en de zijden blouse die ze had aangetrokken was – op te maken uit zijn blik – ook wel een pluspunt geweest. Ze had met tranen in de ogen verkondigd dat ze vroeg wees was geworden – haar ver-wekker die ze nooit had gekend telde ze daar ook bij op. Dat had ongetwijfeld een gevoelige snaar geraakt bij de vader met drie kinderen die bovendien actief was in de parochie. Ze had de baan gekregen.

Hoewel ze het geld nodig had voor de huur van haar flat in Wembley, vroeg ze zich af hoelang ze het hier nog zou uithou-den. De baan leek haar te slopen. Ochtend na ochtend werd ze doodmoe wakker en kon ze bijna haar bed niet uitkomen. Elke dag was een gevecht tegen de slaap. Uit het bloedonderzoek was gebleken dat alle waarden normaal waren. Een tijd had ze

gedacht dat minder alcohol drinken in het weekend en vroeger gaan slapen alles zouden oplossen, maar het was alleen maar erger geworden.

Ze onderdrukte een geeuw toen ze even later de kamer van mevrouw Higgins binnenliep, haar gezicht in een vriendelijke plooi trok en haar goedemorgen wenste.

‘Alles goed, mevrouw Higgins? Even uw bloeddruk controleren.’

De ongehuwde vrouw, die tegen de tachtig liep en sinds het overlijden van haar negentigjarige nicht als enig overgebleven familielid met een depressie kampte, keek haar een beetje schuld bewust aan. Nog voor ze iets zei kon Kate het ruiken.

‘Ik heb zojuist een ongelukje gehad,’ zei mevrouw Higgins en wees naar de badkamer.

De verpleegsters op tv maakten zoiets nooit mee, dacht Kate.

2

Sommige verlangens kun je met niemand delen. Je toehoorders zouden zich in hun koffie verslikken en je daarna aankijken alsof je rijp bent voor het gesticht. Of ze zouden voortaan vermijden om de trap af te dalen terwijl jij achter hen aanloopt, als een gevaarlijke schaduw die in hun nek ademt.

Daarom deel ik die gedachten alleen op papier. Af en toe lees ik mijn zinnen opnieuw, geniet van de betekenis die achter de woorden schuilgaat en voel de opwindende door mijn lijf trekken bij de herinnering aan de levens die door mijn toedoen werden beëindigd.

Hoeveel het er tot nu toe zijn? Drie. Eigenlijk vier als je er mijn volgende slachtoffer bij telt, degene die ik vriendelijk toeknik terwijl ik bedenk hoelang hij nog te leven heeft en op welke manier ik hem zal ombrengen.

Want dat is juist de kunst.

Soms doorblader ik met stijgende minachting de ochtendkrant en lees hoe mensen zijn doodgeschoten, gewurgd of tot moes geslagen door iemand die denkt dat hij aan het gerecht kan ontsnappen.

Dat zijn sukkels. Daarmee bedoel ik niet de slachtoffers – voor hen is het toch te laat – maar wel de daders.

Met veel meer aandacht lees ik de berichten over een zelfmoord, een dodelijk verkeersongeval of een overlijdensbericht van iemand die ‘veel te vroeg van ons is heengegaan’. Bij hoeveel procent van die gevallen zou het om moord met voorbedachten rade gaan, vraag ik me dan altijd af. Hooguit bij één op de honderd?

En daar hoor ik bij.

Ik zou willen dat ik mijn trots met gelijkgestemden kon delen, dat ik ze een krantenartikel onder de neus kon schuiven over mensen die in niet-verdachte omstandigheden overleden zijn en erbij kon zeggen: 'Kijk, zo heb ik het ook gedaan!'

Ik moet het helaas voor mezelf houden.

Dat is niet altijd gemakkelijk.

Zeker niet als het gaat om je aanstaande slachtoffer. Het is me overkomen dat ik uit voorpret zin had om te zeggen: 'Wat een mooie dag. Geniet er maar van, want het is je laatste.'

Dat zou echter niet professioneel zijn. Dan zou ik tot de negenennegentig procent sukkels behoren.

En die tijd ligt voorgoed achter me.

3

Terwijl haar schoenen in snel tempo op het trottoir tikten en de spaarzame straatlichten voor haar ogen dansten, bedacht Kate dat het toch geen goed idee was geweest om na het werk de kroeg in te duiken.

‘Ach wat,’ had Suzy gezegd, ‘een mens wordt maar één keer veertig. Bovendien heb ik drank nodig om dat te verwerken.’

Het leuke aan Suzy was dat ze in alle omstandigheden vrolijk bleef. Zelfs het gezeur van patiënten, zoals de voormalige wijkagent meneer Abbott die had geklaagd over koude koffie, koud eten en een kille bediening, kon daar niets aan veranderen. Kate had zich al vaker afgevraagd hoe het kwam dat ze zowel met Gloria als met Suzy kon opschieten, want de twee verpleegkundigen waren in meerdere opzichten elkaars tegenpolen. Gloria had met haar sluike haar, haar spitse gezicht en haar cardigans iets van een grijze muis, ook wat betreft schichtigheid, terwijl de roodharige Suzy eerder iemand was die zich zonder nadenken zou inschrijven voor programma's als *Mijn gevecht met de weegschaal* en het belangrijker zou vinden om op tv te komen dan de strijd tegen de kilo's te winnen.

Suzy had haar vanochtend zonder morren geholpen om zowel mevrouw Higgins als de badkamer schoon te krijgen. Als wederdienst was ze op Suzy's invitatie ingegaan. En daar betaalde ze nu de prijs voor. Er stond een gure wind die verderop een plastic zak door de lege straat joeg. Op deze maandagavond begin november lag dit gedeelte van Wembley er tegen middernacht verlaten bij. De talrijke Indiase kledingwinkels en restaurants waren dicht. Ze passeerde een fastfoodtent waar

een rood neonlicht liet weten dat de zaak open was, maar zo te zien met weinig succes.

Ze huiverde, zette haar kraag recht en klemde haar handtas tegen haar lichaam. Nadat vorige week in deze buurt een man was neergeslagen en beroofd had ze zich voorgenomen om 's nachts niet meer alleen door de straten te lopen. Of te zwalken, zoals nu het geval was.

Achter haar klonken voetstappen. Ze stopte en draaide haar hoofd om.

Niemand te zien. Misschien kwam het door de gin-tonics. Ze was zodanig beneveld dat ze eerst een verkeerde jas had aangetrokken toen ze wegging. Gelukkig had Suzy het gezien, waarop ze onmiddellijk had aangeboden dat haar alleenstaande neef Gilbert Collins – een magere kerel wiens wenkbrauwen een brug sloegen boven zijn gretige ogen – haar naar huis zou vergezellen.

Kate was helder genoeg geweest om daar niet op in te gaan.

Naarmate de avond vorderde was Gilbert steeds vervelender geworden. Gloria kende hem nog uit haar studententijd, maar zij had haar diploma gehaald en Gilbert niet. Hij had luidruchtig herinneringen opgehaald aan zijn excessen uit die periode. Gloria was er duidelijk niet mee opgezet en had het feestje vroegtijdig verlaten. 'Kijk uit voor die kerel,' had ze Kate toegefluisterd voor ze wegging. 'Hij heeft als tiener een tijd in een gesloten jeugdinstelling doorgebracht.'

'Waarvoor?' had Kate gevraagd.

'Diefstal met geweld.'

Na Gloria's vertrek was Gilbert niet meer van Kates zijde weg te slaan. Ze had amper geluisterd toen hij zei dat hij iemand kende die in de Frazier Health Clinic verbleef.

'Nu heb ik een dubbele reden om langs te komen,' had hij gezegd met een vette knipoog.

Nadat hij zich dicht naar haar had toegebogen om te vragen of ze net als hij van horrorfilms hield, was ze naar de toiletten

geglipt. Ze was erin geslaagd afscheid te nemen van Suzy en te vertrekken zonder dat Gilbert haar had gezien.

Dacht ze.

Ze haalde diep adem en versnelde haar tempo.

Nog een paar straten en dan was ze thuis. Ze verlangde naar haar kleine flat. De woonkamer had ze eigenhandig wit geschilderd met een rode wand als blikvanger, ze had moderne meubels gekocht en een lederen bank waarop ze de laatste tijd vaak voor tv in slaap viel. Voor de inrichting had ze haar hele spaarboek opgebruikt. Dat was waar haar grootvader voortdurend over gemopperd had toen ze hem een maand na haar intrek had geïnviteerd. Ook over het feit dat ze op de eerste etage woonde was hij niet te spreken. Om zijn punt duidelijk te maken was hij naar haar balkon gelopen, dat een overzicht bood op de kleine, gemeenschappelijke tuin.

‘Ze kunnen hier zo naar binnen,’ had hij gezegd. ‘Alsof er een ladder klaarstaat.’

Een inbreker zou er zijn hand niet voor omdraaien om eerst op de muur te klimmen die de tuin omheinde, legde hij uit, om zich vervolgens op te hijsen aan de spijlen van haar balkon en via de glazen terrasdeur naar binnen te dringen. Kate had haar grootvader kort daarna met veel plezier de deur uitgelaten.

Al die bangmakerij was nergens goed voor, dacht ze. Haar grootvader zag altijd en overal criminelen, zowel op straat als in de regering.

Ze sloeg de hoek om en zag de vertrouwde rij appartementenblokken opduiken. Nog een paar minuten.

Halverwege de straat hoorde ze het opnieuw. De voetstappen waren terug. Sneller dan voorheen.

Toen ze de toegangsdeur bereikte, duwde ze die open en liep haastig de portiek binnen, rakelings langs de brievenbussen waarop de namen van de bewoners prijkten. Zonder om te kijken stak ze de sleutel in het slot van de deur die uitgaf op het trappenhuis, draaide die om en snelde naar binnen. Ze wachtte

tot ze de deur achter zich zag dichtvallen.

Pas daarna voelde ze zich veilig. Alleen bewoners hadden een sleutel om via die deur binnen te komen.

Ze was duizelig en hield zich vast aan de trapleuning terwijl ze trede voor trede naar boven ging. Het verjaardagsfeest en het nachtelijke gehaast hadden te veel gevergd. Ze verlangde naar haar bed en verwenste nu al het weksignaal van haar mobiele telefoon die daar morgenochtend een einde aan zou maken.

Ze bevond zich op de overloop halverwege toen ze beneden de deur hoorde opengaan en dichtvallen, gevolgd door snelle voetstappen. Ze verstijfde. Het kon gewoon een andere bewoner zijn die net als zij het nachtleven was ingedoken. Maar als het een indringer was met slechte bedoelingen, dan was er te weinig tijd om naar boven te spurten en zichzelf binnen te laten.

Kate probeerde haar ademhaling onder controle te krijgen. De alcohol verdoofde haar beoordelingsvermogen en wakkerde haar angst aan. Misschien moest ze om hulp roepen. Maar haar Franse buurman was nooit thuis en van de zestigjarige mevrouw Brock kon ze ook weinig hulp verwachten.

Met haar sleutels als een steekwapen in haar hand draaide Kate zich om.

Toen ze zag wie voor haar ogen opdook, kreeg ze de kans niet om te gillen. Haar benen werden slap en ze smakte tegen de grond.

De dwerg was echt.

Degene die zich op de overloop over Kate heen boog, had een okergeel geschminkt gezicht, witte wenkbrauwen en een groene pruik. Hij hielp haar om tegen de muur te gaan zitten en gaf haar handtas terug die op de grond was beland.

‘Te diep in het glaasje gekeken?’ vroeg hij. ‘Je was even buiten westen. Nog een geluk dat ik hier langskwam.’

Hij had een aangename, warme stem.

Kate slikte.

‘Ik schrok van je,’ zei ze. ‘Daardoor viel ik flauw.’

De kleine man ging rechtop staan. Ze schatte hem hoogstens een meter veertig.

‘Nooit gedacht dat ik er imposant genoeg uitzag om iemand van zijn stokje te doen gaan,’ zei hij.

Kate glimlachte en wees naar de groene pruik.

‘O, dat,’ zei hij. ‘Dat is mijn werkkleding.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Ik werk in de Blue Moon.’

Kate kende de nachtclub. Vanaf haar flatgebouw was het ongeveer een kwartier lopen, maar ze was er nooit binnen geweest. Ze besloot vooral niet verder te vragen naar wat zijn baan precies inhield, aangezien het gerucht de ronde deed dat er ook kamers werden verhuurd.

‘Normaal loop ik nooit zo rond, maar ik herinnerde me ineens dat ik iets belangrijks vergeten was,’ zei hij. ‘Dan maar snel even op en neer, dacht ik.’

Kate voelde zich al wat minder duizelig. Ze moest maar eens een poging wagen om overeind te komen. Ze keek naar de klei-

ne man. Zijn korte benen waren in een witte overall gestoken, hij droeg een kaki overhemd met lange mouwen en gestreepte manchetten. Ondanks zijn aparte uiterlijk wakte hij vertrouwen op, maar Gloria had haar er al eerder op gewezen dat ze veel te goedgelovig was.

‘Ik heb je hier nog nooit gezien,’ zei ze.

‘Best mogelijk. Ik woon hier pas anderhalve maand. Tweede verdieping, vlak boven mevrouw Brock. Bovendien ben ik een nachtraaf, dus overdag zul je me zelden zien.’ Hij grijnsde. ‘Zo te zien kun je er zelf ook wat van. Zit je ook in het nachtleven?’

Kate strekte haar arm uit naar de trapleuning en hees zich eraan op. Terwijl ze even wankelde, zei ze zo waardig mogelijk dat ze een verpleegkundige was. ‘Ik heb morgenochtend vroeg dienst,’ voegde ze eraan toe. ‘Ik kan maar beter snel mijn bed opzoeken.’

Ze wenste hem welterusten en liep verder de trap op naar de eerste verdieping.

‘Wacht even.’

Ze draaide zich om.

‘Nano,’ zei hij.

‘Wat?’

‘Dat is mijn artiestennaam. Voor het geval je me in de Blue Moon aan het werk wilt zien.’

‘Prima,’ zei Kate. ‘Nu moet ik echt naar boven.’

‘Hoe heet jij?’

Die kleine kuitenbijter wist van geen ophouden. ‘Kate,’ antwoordde ze. ‘En mijn familienaam is Laatmenumetrustalsjeblijft.’

Nano’s gelach schalde door de traphal. Op dat moment ging de deur tegenover de trap open en de waakhond van de eerste verdieping stak haar hoofd naar buiten. Mevrouw Brock droeg deze keer geen krulspelden, maar wel een zilverkleurig netje waardoor ze op een buitenaards wezen leek. Ze staarde voor zich uit met een blik alsof ze door haar soortgenoten op aarde was achtergelaten.

‘Kunnen jullie stil zijn?’ riep ze. ‘Er proberen hier mensen te slapen, hoor.’

‘Het spijt me, mevrouw Brock,’ zei Kate automatisch. Dat was de zin die ze het meest had uitgesproken in het zeldzame contact met haar buurvrouw. *Het spijt me, mevrouw Brock, dat mijn muziek te luid stond. Het spijt me dat ik mijn fiets in de berging tien centimeter naast de voorziene plaats heb gestald. Het spijt me dat ik u hardop een tang noemde terwijl ik dacht dat u het niet kon horen.*

‘En wat moet dat voorstellen?’ vroeg ze terwijl ze Nano van kop tot teen opnam. Zijn vriendelijke uitnodiging om dat zelf te komen bekijken in de Blue Moon werd snuivend onthaald. Na een laatste waarschuwing verdween mevrouw Brock weer naar binnen.

Geeuwend liep Kate naar de deur van haar flat, links van die van mevrouw Brock. Terwijl ze de sleutel in het slot stak zag ze Nano vanuit haar ooghoeken de trap nemen naar de tweede verdieping. Waarschijnlijk had hij zich ook al beklaagd dat er in dit appartementencomplex geen lift was. Dat was een van de redenen waarom de huurprijs te behappen was.

Ze wachtte om binnen te gaan.

‘Nano,’ fluisterde ze.

Zijn okergele hoofd stak om de hoek.

‘Wat voor werk doe je in de Blue Moon?’

‘Ik ben buitenwipper,’ antwoordde hij met een uitgestreken gezicht.

Kate moest daar zo hard om lachen dat ze zelfs mevrouw Brock vergat.

En het volgende ogenblik smakte ze opnieuw tegen de grond.

5

Met een stijgend gevoel van onrust – en de symptomen van een kater – klemde Kate zich vast aan de stang van het metrostel. Die ochtend had het wekkersignaal van haar telefoon haar pijnlijk uit haar slaap gerukt.

Dit was niet meer normaal. Ze kon en mocht het niet langer negeren. Er was iets aan de hand. Ze had een of andere ziekte, een virus, een afwijking, een slaapstoornis of iets anders dat haar abnormale vermoeidheid moest verklaren. Over een paar uur, als ze het slaaplaboratorium mocht opbellen, zou ze het weten. Ze dacht aan de onderzoeken die ze had ondergaan, zoals de polysomnografie waarbij ze een nacht had moeten doorbrengen op een bed, terwijl onder meer haar oogbewegingen en de elektrische activiteit van haar hersenen en haar spieren gemeten werden. Misschien bleek daaruit dat ze aan slaapapneu leed of was ze zonder het te weten een slaapwandelaar.

En dan was er nog die andere hypothese waar ze nu nog niet aan wilde denken: narcolepsie, de onweerstaanbare drang om in slaap te vallen. Misschien moest ze gewoon haar huisarts geloven die zinspeelde op een burn-out. Indien dat zo was, had mevrouw Brock daar een groot aandeel in.

Hoewel de alcohol de herinneringen aan de afgelopen nacht wat versluierd had, zag ze nog levendig voor zich wat er was gebeurd. Nadat ze in lachen was uitgebarsten, was ze vlak voor de deur van haar flat opnieuw in elkaar gestuikt, en voor de tweede keer was Nano met een geschrokken gezicht voor haar opgedoken.

Hij had haar een paar ferme tikken tegen haar wang gegeven om haar weer bij bewustzijn te brengen, dat wist ze nog. Het

vreemde was dat ze de hele tijd zijn stem had kunnen horen, maar zich niet had kunnen bewegen. Nano had haar gevraagd of ze soms pillen of drugs had genomen en of hij niet beter een ambulance kon bellen. Daar had hij ervaring mee, want hij had het de week ervoor nog moeten doen voor een man die in de buurt van de Blue Moon een overdosis had genomen. Ze had hem verzekerd dat ze niets geslikt had, tenzij iemand – Gilbert met zijn gretige ogen als hoofdverdachte – iets in haar drankje had gedaan.

De metro stopte en de deuren gingen open. Tientallen pendelaars wurmden zich naar buiten en Kate kreeg een duw van een magere vrouw met een zuur gezicht die wel familie van mevrouw Brock leek. De deuren sloten opnieuw en de metro schoot weer verder.

Alsof het de afgelopen nacht niet genoeg was dat ze op korte tijd twee keer tegen de grond was gegaan, was ook mevrouw Brock nog eens opgedoken. Kate had haar misnoegd horen zeggen dat ze ‘dat dronken lor’ niet naar bed zou helpen, zoals Nano haar beleefd had gevraagd. Haar kersverse kleine vriend had haar dan maar zelf geholpen om recht te krabbelen. Hij had in de keuken een glas water voor haar uitgeschonken en gewacht tot ze op zijn vragen kon antwoorden: of ze wist welke dag het was, waar ze woonde en wie de huidige president van de Verenigde Staten was.

‘Ik ben niet achterlijk en ook niet zo dronken dat ik me dat niet kan herinneren,’ had Kate nogal kortaf gezegd.

‘Weet je ook wie de Augiasstal uitmestte?’

‘Houd op met die quizvragen, Nano. Dank voor je moeite, maar nu wil ik echt slapen.’

Daarna had ze hem buitengelaten. Zonder haar kleding uit te trekken was ze de slaapkamer binnen gewankeld en had ze zich op bed laten neervallen, uitgeteld alsof de man met de hamer net een mokerslag had uitgedeeld.

Het volgende wat ze zich herinnerde was het afschuwelijke

weggeluid van haar mobiel. Ze had zich te laat en te traag uit bed gesleept.

Ze geuwde zonder haar hand voor haar mond te doen. Af te leiden aan de gezichtsuitdrukking van haar dichtste medereiziger had ze beter wel haar tanden kunnen poetsen.

De deuren gingen weer open en Kate stapte uit op Baker Street. Ze liep met een boog rond een toerist die een foto nam van de tegelwand met daarop het silhouet van een pijp rokende Sherlock Holmes. Ze volgde de pendelaars naar de uitgang, liep de straat op en passeerde het bronzen standbeeld van de beroemde detective, die er vandaag norser uitzag dan anders.

Alles leek trager te gaan. Het duurde langer dan gewoonlijk voor ze de Frazier Health Clinic bereikte. De gietijzeren toegangspoort werd versperd door een ronkend busje waarop het logo van een schildersbedrijf stond. Kate wilde de chauffeur erop wijzen dat de parkeerplaats enkel via de achterkant van het domein te bereiken was, maar er zat niemand achter het stuur. Ze liep via de openstaande poort naar binnen. De bladeren op het grindpad waren verweekt tot een glibberig tapijt. Ze keek goed uit waar ze haar voeten zette; een valpartij was het laatste wat ze nu nodig had.

Zeker nu directeur Frazier haar tegemoet kwam lopen. Hij liep gehaast via de hoofdingang naar buiten en had een man in zijn kielzog die aan zijn werkkleding te zien de chauffeur van het busje was. Directeur Frazier – die in de wandelgangen Froggy werd genoemd, iets wat zijn overgrootvader zou doen steigeren – droeg zoals gewoonlijk een maatpak en een das en liep op zo'n manier dat niemand eraan kon twijfelen wie hier de touwtjes in handen had. De bijnaam Froggy bekte niet alleen beter in de personeelsruimte, hij paste ook bij de kalende man met zijn ietwat kwabbige uiterlijk en gladde persoonlijkheid.

‘Goedemorgen, meneer Frazier,’ zei Kate toen ze hem kruiste op het pad.